

Hilâfetin, öncelikle Hz. Ali'nin hakkı olduğu hâlde, bu hakkın gasp edildiği iddiasına ne dersiniz?

Bu iddia Yahudi İbn-i Sebe'nin ortaya attığı bir fitnedir. Şunu hemen belirtelim ki, dört halifeden hangisinin diğerlerinden daha faziletli ve hilâfetin öncelikle kimin hakkı olduğu, İbn-i Sebe'yi asla ilgilendirmezdi. Onun asıl gayesi, ashâba karşı saygıyı kırmakla İslâmiyet'e şüphe düşürmek ve Müslümanlar arasında ayrılık çıkarmak ve bunu devam ettirmektir.

Ortada, çok sinsi ve neticesi itibariyle de çok tehlikeli bir Yahudi oyunu vardır. Hilâfetin, gerçekte, Hz. Ali'nin hakkı iken Hz. Ebu Bekir tarafından gasp edildiği iddiasıyla bütün sahabelere hata isnat edilmektedir. Çünkü, Hz. Ali dahil, bütün ashâb-ı kirâm, Hz. Ebu Bekir Efendimize biat etmişlerdir.

Bazı kimseler, **"Hz. Ali Efendimiz (ra.), Müslümanların birlik ve beraberliğini dikkate alarak, kendi hakkını bilerek feda etti."** diyorlar.

O zaman şöyle düşünmek lâzım gelmez mi: Hz. Ali Efendimiz İslâm'ın birlik ve dirliğini bu derece düşündüğü hâlde, biz hangi akılla onun yolunu terk ederek çekişme ve ayrılık yolunu açıyoruz?!. Müslümanların birlik ve beraberliğe en çok muhtaç oldukları bu zamanda, 1.400 sene önce geçmiş birtakım hâdiseleri gündeme getirip, Müslümanları birbirlerine düşürmeye çalışmak hangi akıl ile ve bunda hangi maslahat ve fayda vardır?

Halifeler devri araştırıldığında görülür ki: Çâryâr-ı Güzin Efendilerimiz hiçbiri hilâfete, bizzat arzu ederek talip olmamışlar, fakat o makam onlara verilmiştir. Onlar o görevi istememişler fakat hilâfet onlara lâayık görülmüştür. Şöyle ki:

Resulüllah Efendimiz (asm.)'in, ahirete teşrifleri üzerine, sahabe-i kirâm, ümmet-i Muhammed'in birlik ve beraberliğinin muhafazasını göz önüne alarak, hemen halife seçimine teşebbüs etmişler ve daha. **Peygamber Efendimiz (asm.) kabrine konulmadan bu seçimi gerçekleştirerek Hz. Ebu Bekir'i (ra.) ittifakla hilâfet makamına getirmişlerdir.** Hz. Ali Efendimiz (ra.) dahil, umum ashap kendisine biat etmiştir.

Hz. Ebu Bekir (ra.) Efendimiz hilâfet görevini iki buçuk sene hakkıyla yerine getirdikten sonra, vefatı sırasında, sahabe-i kirâm efendilerimize Hz. Ömer'in halife seçilmesini tavsiye etmiş, onlar da bu tavsiyeye uyarak o zâtı halife seçmişlerdir.

Hz. Ömer ise, bu vazifeyi on bir sene tam bir adaletle yürütmüş, sonunda bir suikasta maruz kalmış ve henüz vefat etmeden, içlerinde Hz. Ali de dahil altı kişilik bir heyet teşekkül ettirmiş ve aralarından birini halife seçmelerini istemiştir. Bu

---

heyet, görüşmelerin sonunda Hz. Osman'da karar kılmışlar ve başta Hz. Ali, bütün sahabe, aynen bu karara uyarak kendisine biat etmişlerdir.

Bilâhare, Hz. Osman'ın şehit edilmesi üzerine sahabe-i kirâm efendilerimiz topluca Hz. Ali Efendimizin evine gitmişler, kendisinden hilâfet görevini yerine getirmesini istirham etmişler, Hz. Ali (ra.), kendisi hilâfete arzulu olmadığı hâlde, âsilerin tehditleri sebebiyle durumun nezaketini nazara alarak bu vazifeyi kabul etmiştir.

Görüldüğü gibi, dört halifenin de seçimi bu ümmetin en hayırlıları olan ve her biri bir müçtehit reyinde ve dirayetinde bulunan sahabelerin ittifakıyla olmuştur; bu ise sarsılmaz bir fikir birliği meydana getirmiştir. Artık, bu fikir birliğinden daha kuvvetli bir birlik düşünülemez ki, onların verdiği hükmü bozabilsin.

Şu da var ki: Hz. Ali'nin, Peygamber Efendimiz (asm.)'in karabet cihetiyle en yakını olmasına rağmen, hilâfette en sona kalmasında, kaderin hikmetli bir tanzimi vardır. Şöyle ki:

Hz. Ebu Bekir, Ömer ve Osman'ın (R.Anhüm) devirleri, İslâm'ın birlik ve bütünlüğünün korunduğu tam bir fetih ve gelişme dönemi olmuştur. İran, Irak, Mısır, Suriye, Kıbrıs ve daha birçok ülke, bu dönemde fethedilerek tevhit inancı bu beldelere yerleştirilmiştir.

Hz. Ali Efendimiz zamanında ise, bu fütuhât dönemi durmuş, genişleyen İslâm âleminde çeşitli ayrılıklar baş göstermiştir. Hz. Ali (ra.) hilâfeti sırasında bu karışıklık ve ayrılıklarla uğraşmak zorunda kalmış, hârika cesaret, keskin feraset ve emsalsiz ilmiyle İslâm'ı her türlü sapık fikir ve bâtil itikatların saldırısından koruyabilmiştir.

İşte ilk üç halife devrindeki ittihat, dayanışma ve İslâmî başarılar onların hilâfete layık olduklarını ve hak üzere olduklarını ispatladığı gibi, Hz. Ali Efendimiz devrindeki ayrılıklar da onun hilâfette sona kalmasındaki hikmeti açıkça göstermektedir.

Bediüzzaman Hazretlerinin dediği gibi, Hz. Ali (ra.) ilk halife olsaydı, başta Emevîler olmak üzere çeşitli kabile ve ailelerde rekabet damarının uyanması, bu yüzden Müslümanlar arasında birlik ve dayanışmanın tehlikeye düşmesi kuvvetle muhtemeldi. Bu ise İslâm'ın gelişmesine büyük bir darbe vururdu.

Diğer taraftan, İslâm âleminde çeşitli ayrılıkların ortaya çıktığı bir dönemde, Hz. Ali Efendimiz ve Âl-i Beyt'ten başka hiçbir kuvvet, o fitnelere karşı durup dayanamaz, hakkından gelemezdi. Bu bakımdan Hz. Ali'nin hilâfette sona kalması, şahsı için bir kayıp gibi görünse de din-i İslâm için büyük hayır ve kazanç olmuştur.